

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.770 van 8 februari 2016
in de zaak A. 211.263/IX-8298**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 januari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van het beheerscomité van de Rijksdienst voor
Sociale Zekerheid van 25 oktober 2013 tot het ontslag van ambtswege van XXXX.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord
ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 november 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Filip van Dievoet, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sociaal controleur bij de inspectiedienst van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna: RSZ) in het district Gent.

3.2. Op 2 april 2010 zendt het districtshoofd van verzoeker een nota aan de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten.

In deze nota verklaart het districtshoofd dat zijn dienst op 16 maart 2010 gecontacteerd werd door de unit Mensenhandel, Immigratie en Prostitutie (MIP) van de federale gerechtelijke politie te Gent en werd gevraagd naar de gebruiker van een welbepaalde PC op 3 juni 2009. Op 19 maart 2010 heeft het districtshoofd zich samen met een collega aangeboden voor verhoor bij de unit

MIP van de federale gerechtelijke politie, waar werd meegedeeld wat de aard van het onderzoek was. Van dit verhoor werd geen proces-verbaal van verhoor opgesteld. Op 24 maart 2010 vroeg de federale gerechtelijke politie aan het districtshoofd om na te gaan welke opzoekingen en opvragingen verzoeker sinds 1 januari 2007 had uitgevoerd en of verzoeker gegevens had opgevraagd voor vijf dames en of hij hiervoor een dossier in behandeling heeft gehad. Op 29 maart 2010 werden deze gevraagde gegevens overhandigd aan de federale gerechtelijke politie en werd van het districtshoofd een verhoor afgenomen, waarvan wel een proces-verbaal werd opgesteld. Op 1 april 2010 werd in de kantoren van de inspectiedienst een onderzoek uitgevoerd door de computer crime unit van de federale gerechtelijke politie en werd verzoeker door twee leden van de unit MIP meegenomen voor verhoor. De draagbare PC van verzoeker werd in beslag genomen en er werd tevens een huiszoeking uitgevoerd bij verzoeker thuis.

In deze nota van 2 april 2010 wordt tot slot het volgende vermeld:

“Op basis van de thans beschikbare gegevens is het niet uit te sluiten dat betrokken ambtenaar een zware professionele fout heeft begaan.

Om hierover objectief te kunnen oordelen moet zo snel als mogelijk inzage worden gevraagd [...] in het dossier na raadpleging van de betrokken parketmagistraat.

Ik laat het aan de hiërarchie over om te oordelen of het nemen van voorlopige maatregelen zich opdringt. Het schijnt mij in elk geval opportuun om de toegangen tot de diverse databanken voor betrokkene te laten blokkeren.”

3.3. Op 12 april 2010 wordt verzoeker door de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten uitgenodigd voor een eerste verhoor in het kader van een preventieve schorsing en in het kader van een tuchtonderzoek, hetwelk zal plaatsvinden op 26 april 2010. Aan verzoeker wordt daarbij ook het volgende meegedeeld:

“De heer [...] heeft mij ingelicht over het feit dat hij op 16/03/10 werd ingelicht over een gerechtelijk onderzoek dat lastens u werd gestart door de Federale Politie Gent en betrekking heeft op de verdenking van de schending van het beroepsgeheim en het aanwenden van de bekomen informatie bij het bedreigen dan wel stalken van een vijftal dames uit het prostitutiemilieu.

Uit een intern onderzoek dat de heer [...] heeft gedaan op vraag van de Federale Politie Gent is gebleken dat u op 3 juni 2009 inderdaad over drie dames interne databanken (Rijksregister, Dimona, DMFA) hebt geconsulteerd terwijl deze personen niet gelinkt zijn aan een dossier waarvoor u verantwoordelijk was. Uit de informatie van de FPG vernam de heer [...] dat deze personen vanwege u bedreigende mails hadden ontvangen. Eén van deze dames had zich om die reden tot de politie gewend. Daarenboven blijkt ook dat u de bewuste consultatie op 3 juni 2009 op de gewestelijke antenne te Gent hebt verricht terwijl uw activiteitenblad aangeeft dat U thuis werkte.

Omdat de aangehaalde feiten wijzen op een zware professionele fout wordt er lastens u een tuchtonderzoek gestart waarbij eveneens een preventieve schorsing wordt overwogen.”

3.4. Op 14 april 2010 wordt het districtshoofd gehoord door de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten. Tijdens dit verhoor bevestigt het districtshoofd de verklaringen die hij in zijn nota van 2 april 2010 heeft vermeld.

3.5. Op 26 april 2010 wordt verzoeker gehoord door de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten, die wordt bijgestaan door het districtshoofd.

Tijdens dit verhoor bekent verzoeker via facebook, berichten en e-mails contact te hebben gehad met of over de dames over wie hij ook interne databanken van de verwerende partij had geconsulteerd. Hij bevestigt ook impulsief opzoekingen te hebben gedaan in de databanken waartoe hij professioneel toegang had, onder meer in het rijksregister, in de beveiligde databank van Dimona-gegevens, en een aantal keren ook in de DMFA-databank, en dit zonder gevat te zijn door een dossier of een opdracht van zijn hiërarchie. Verzoeker beklemtoont hierbij dat dit niet systematisch gebeurde. Hij stelt de aldus verkregen informatie niet als dusdanig te hebben gebruikt in zijn verdere contacten en berichtenuitwisseling en de informatie niet bewust te hebben gebruikt. De mogelijkheid bestaat wel dat hij bepaalde zinspelingen maakte of bepaalde bewoordingen heeft gebruikt. Hij verklaart voorts dat hij in nog een aantal situaties, zij het dan volledig buiten de sfeer van wat eerder is uiteengezet, sommige van de voornoemde databanken heeft geraadpleegd, bijvoorbeeld om het

juiste adres te kennen van een ex-huurster of van een nieuwe huurster van zijn studio of om de naam en adresgegevens te kennen van personen aan wie hij iets moest betalen.

3.6. Op 30 april 2010 stelt de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten aan de administrateur-generaal voor om verzoeker in het belang van de dienst preventief te schorsen omwille van de ernst van de feiten die zijn gebleken uit het verhoor van 26 april 2010, en dit in afwachting van de finalisering van de nog lopende tuchtprocedure.

Nog dezelfde dag beslist de administrateur-generaal om aan verzoeker in het belang van de dienst een preventieve schorsing op te leggen tot aan de afsluiting van de tuchtprocedure en desgevallend van het strafonderzoek en de eventueel daaropvolgende strafprocedure.

3.7. Op 22 juni 2010 wordt aan verzoekers raadsman een kopie bezorgd van de stukken van het tuchtdossier, alsook van het integrale personeelsdossier van verzoeker, wat door verzoekers raadsman op 5 mei 2010 was gevraagd.

3.8. Op 25 juni 2010 wordt verzoeker in opdracht van de administrateur-generaal door de directeur-generaal in het kader van de opgestarte tuchtprocedure opgeroepen voor een aanvullend verhoor. In deze oproepingsbrief wordt nog het volgende vermeld:

“Ik kan u laten weten dat er inmiddels door ons een aantal bijkomende onderzoeken werden verricht met betrekking tot door u gedane opzoeken in diverse databanken, waartoe u in hoofde van uw functie als sociaal controleur toegang had.

Zo kon worden vastgesteld dat u in 2007, in 2008, in 2009 alsook in 2010 opzoeken heeft verricht in verband met gegevens van persoonlijke aard in enkele databanken, zonder dat u hiervoor gevat werd in het kader van een onderzoeksopdracht.

Anderzijds kon worden vastgesteld dat u met betrekking tot de personen die geciteerd werden in uw verklaring van 26-04 systematisch een aantal

opzoeken heeft verricht, zonder hiervoor eveneens gevat te zijn door een onderzoeksoopdracht.

Als bijlage voeg ik u alvast een lijst met meer details omtrent een steekproef van onderzochte raadplegingen, waarover ik u graag wens te horen.”

3.9. Op 9 juli 2010 wordt verzoeker gehoord door de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten, die wordt bijgestaan door het districtshoofd. Dit verhoor betreft enerzijds opvragingen van gegevens met betrekking tot personen en hun werkgevers waarvan de namen reeds tijdens het verhoor van 26 april 2010 aan bod zijn gekomen en anderzijds opzoeken in verband met andere personen. Verzoeker erkent een hele reeks opzoeken te hebben gedaan zonder daarvoor gevat te zijn door een opdracht.

3.10. Op 22 juli 2010 stelt de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten aan de directieraad voor om verzoeker te sanctioneren met de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege. Daarvoor steunt de directeur-generaal zich op de hem via hiërarchische weg gemelde feiten en op de verhoren van verzoeker van 26 april 2010 en van 9 juli 2010.

Dit voorstel wordt ook met een aangetekend schrijven van dezelfde datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

3.11. Op 20 september 2010 wordt verzoeker gehoord door de directieraad. In zijn verweerschrift van 20 september 2010 voert hij volgende grieven aan:

- schending van artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’ – samenloop met een strafprocedure
- gebrek aan toestemming van de procureur des konings voor het gebruik van documenten uit het strafdossier
- onvolledig dossier – schending van het recht van verdediging
- gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging
- bewijslast ligt bij de tuchtoverheid
- kennelijke onevenredigheid van de voorgestelde tuchtstraf.

Hij vraagt de directieraad dan ook:

“De nietigheid van de tuchtprocedure vast te stellen;

Ondergeschikt de tuchtprocedure op te schorten overeenkomstig artikel 81, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937;

Het tuchtdossier desgevallend verder aan te vullen en een nieuwe hoorzitting te bepalen;

De tuchtfeiten duidelijk te omschrijven teneinde het recht van verdediging te respecteren;

Uiterst ondergeschikt, een milde(re) tuchtstraf op te leggen dan deze van het ontslag van ambtswege.”

3.12. In zijn brief van 20 september 2010 gericht aan de directie der Juridische Diensten van de verwerende partij, stelt de raadsman van de verwerende partij dat de Raad van State een ruim toepassingsgebied geeft aan het begrip ‘strafvordering’ waardoor de tuchtprocedure ook wordt geschorst tijdens het vooronderzoek. Daarom adviseert de raadsman van de verwerende partij om geen gevolg te geven aan het voorstel tot tuchtsanctie in afwachting van de afsluiting van de strafprocedure overeenkomstig artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. De raadsman van de verwerende partij geeft tot slot nog aan bij het parket te Gent te zullen informeren naar de stand van zaken van het strafonderzoek of van de strafvordering en naar de mogelijkheid om inzage en afschrift te krijgen van het strafdossier.

3.13. Op 12 oktober 2010 deelt het parket van de procureur des konings te Gent aan de raadsman van de verwerende partij mee dat het opsporingsonderzoek inmiddels werd afgerond en dat werd besloten om de procedure van de bemiddeling in strafzaken op te starten lastens verzoeker. Aan de raadsman van de verwerende partij wordt tevens de toelating verleend tot inzage en afschrift van het strafdossier teneinde dit aan te wenden in de lopende tuchtrechtelijke procedure. Dit strafdossier bevat de verhoorbladen van een aantal van de voornoemde dames, van het districtshoofd en van verzoeker zelf, alsook het navolgend proces-verbaal 003275/2010.

3.14. Met een e-mail van 20 november 2012 vraagt verzoeker de directeur-generaal van de algemene directie van de inspectiediensten om een nieuwe verklaring te mogen afleggen.

Op 12 december 2012 antwoordt de administrateur-generaal dat verzoeker in het kader van de hangende tuchtprocedure opnieuw gehoord zal worden na de beëindiging van de strafprocedure.

3.15. Op 15 maart 2013 wordt aan de raadsman van de verwerende partij meegedeeld dat verzoeker diezelfde dag voor de procureur des konings is verschenen om de bemiddeling in strafzaken te officialiseren. Verzoeker heeft daarbij formeel erkend zich schuldig te hebben gemaakt aan:

“Schending van het medisch beroepsgeheim of van de geheimen waarvan andere personen uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen (art. 458 en 458bis Sw) te 9000 Gent in periode van 03/12/2009 tot en met 17/02/2010.”

De raadsman van de verwerende partij wordt er ook van op de hoogte gebracht dat de procureur des konings heeft besloten dat de strafvordering komt te vervallen en dat het dossier wordt gesloten.

3.16. Op 11 april 2013 wordt verzoeker er door de administrateur-generaal op gewezen dat naar aanleiding van de beëindiging van de strafbemiddeling (brief van 15 maart 2013) en verzoekers vraag om andermaal te worden gehoord (e-mail van 20 november 2012) de tuchtprocedure opnieuw wordt hernomen overeenkomstig artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

Verzoeker wordt uitgenodigd om op 22 april 2013 door de directieraad te worden gehoord over de feiten waarvoor reeds een preventieve schorsing in het belang van de dienst werd opgelegd en die ertoe hebben geleid dat een tuchtsanctie van ontslag van ambtswege wordt voorgesteld.

Verzoeker wordt voorts nog gewezen op de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn raadsman, op de nieuwe stukken – namelijk de brief van 15 maart 2013 en het strafdossier – die aan het tuchtdossier zijn toegevoegd en op de mogelijkheid van raadpleging van het tuchtdossier.

3.17. In een verweerschrift van 29 april 2013, opgesteld naar aanleiding van de hoorzitting bij de directieraad van 29 april 2013, voert verzoeker naast de reeds in zijn verweerschrift van 20 september 2010 aangevoerde grieven, onder meer nog aan dat de eerder opgestarte tuchtprocedure niet kan worden hernomen.

3.18. Op 27 mei 2013 spreekt de directieraad de in voornoemd verweerschrift opgenomen grieven punt per punt tegen.

Vervolgens beslist de directieraad bij unanimité om het voorlopig voorstel van tuchtsanctie tot het zijne te maken en het ontslag van ambtswege als definitief voorstel van tuchtstraf uit te spreken. Dit wordt gemotiveerd aan de hand van de volgende overwegingen:

“Overwegende dat de heer XXXX in de periode 2009-2010 verschillende gegevensdatabanken, zoals het Rijksregister, de Dimonadatabank, het elektronisch personeelsbestand en de DMFA databank op een ongeoorloofde manier heeft geraadpleegd; dat hij verscheidene gegevens van dames uit het (vroegere) prostitutiemilieu heeft opgezocht zonder dat er enige band met zijn professionele activiteiten was; dat hij deze personen anonieme mails heeft gestuurd;

Overwegende dat betrokkene hierover op 26/04/2010 werd verhoord door zijn hiërarchische meerdere, de heer [...], directeur-generaal van de Algemene Inspectiediensten;

Overwegende dat de heer XXXX tijdens dit verhoor heeft toegegeven dat hij opzoeken in de bovenvermelde gegevensdatabanken heeft gedaan zonder dat er enige band met zijn professionele activiteiten was;

Overwegende dat betrokkene hiermee inbreuk pleegde op de waardigheid van het ambt van ambtenaar en dus, onder andere, op artikel 7, § 2, 2° en artikel 8, § 1 en § 2 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Overwegende dat op grond van de ongeoorloofde raadpleging van deze gegevensbanken een tuchtprocedure werd opgestart;

Overwegende dat aan betrokkene bij aangetekende brief van 30/04/2010 een preventieve schorsing in het belang van de dienst werd opgelegd tot aan de afsluiting van de tuchtprocedure, en desgevallend van het strafonderzoek en de daaropvolgende strafprocedure;

Overwegende het bijkomende verhoor van 09/07/2010 over de bovenvermelde feiten door de hiërarchische meerdere van betrokkene, de heer [...], directeur-generaal van de Algemene Inspectiediensten;

Overwegende dat de heer [...] bij aangetekende brief van 22/07/2010 aan de heer XXXX en aan de Directieraad een voorlopig voorstel van ‘ontslag van ambtswege’ heeft voorgesteld;

Overwegende dat de Directieraad in zijn zitting van 20/09/2010 en 27/09/2010 de heer XXXX en zijn raadman, Meester [...], hebben gehoord; dat de tuchtprocedure werd opgeschort tot het einde van de strafrechtelijke procedure (art. 81, § 3 koninklijk besluit betreffende het statuut van het Rijkspersoneel);

Overwegende dat de heer XXXX bij e-mail van 20/11/2012 aan zijn hiërarchische meerdere, de heer [...], opnieuw wenste gehoord te worden;

Overwegende dat de FOD Justitie bij brief van 15 maart 2013 aan de RSZ heeft meegedeeld dat de bemiddeling in strafzaken is beëindigd en dat de strafvordering komt te vervallen;

Overwegende dat de Directieraad in zijn zitting van 29/04/2013 de feiten en argumenten van de raadsman van betrokkene opnieuw heeft onderzocht; dat betrokkene en zijn raadman, de heer [...] aldaar zijn gehoord;

Overwegende dat de argumenten aangehaald in het verweerschrift dd. 29/04/2013, neergelegd door de raadsman van de heer XXXX volledig worden verworpen.”

3.19. Op 12 juni 2013 dient verzoekers raadsman beroep in bij de raad van beroep ingesteld voor het geheel van de openbare instellingen van sociale zekerheid tegen het voornoemde definitief voorstel van tuchtsanctie van de directieraad van 27 mei 2013. De beroepsakte bevat dezelfde grieven als die welke zijn aangevoerd in het verweerschrift van 29 april 2013.

3.20. Op 2 oktober 2013 adviseert de raad van beroep om het door verzoeker ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren. Dit advies wordt gemotiveerd als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel, inzonderheid op Deel X – Tuchtregeling, zoals dit werd gewijzigd;

Gelet op het koninklijk besluit van 17 september 2010 tot benoeming van magistraten van de Rechterlijke Orde tot voorzitter of plaatsvervangend voorzitter bij de Raad van Beroep voor het geheel van de openbare instellingen

van sociale zekerheid, gewijzigd bij koninklijk besluit van 2 maart 2011, inzonderheid artikel 1, §2;

Gelet op het ministerieel besluit van 25 juni 2010 tot aanwijzing of erkenning van de assessoren en van de plaatsvervangende assessoren in, en tot aanwijzing van de griffiers-rapporteurs en van de plaatsvervangende griffiers-rapporteurs bij de Raad van Beroep van openbare instellingen van sociale zekerheid;

Gelet op het ministerieel besluit van 14 oktober 2011 houdende goedkeuring van het huishoudelijk reglement van de Raad van Beroep voor het geheel van de openbare instellingen van sociale zekerheid;

Gelet op de stukken opgenomen in het dossier betreffende de definitief voorgestelde tuchtstraf ‘het ontslag van ambtswege’;

Gelet op het beroep dat door appellant, binnen de voorgeschreven termijn, tegen deze akte werd ingesteld;

Gelet op het verslag van de griffier-rapporteur;

Gelet op de uiteenzetting en de neergelegde pleitnota van de heer [...], vertegenwoordiger van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, waarin het standpunt van de Rijksdienst in deze zaak wordt meegedeeld. Benadrukt wordt dat de feiten die aan de basis liggen van de tuchtsanctie, feiten zijn waaromtrent een strafrechtelijk onderzoek lastens appellant werd gevoerd. Het feit dat er een bemiddeling in strafzaken plaatsvond bewijst dat de feiten vaststaan. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid kan niet voorbijgaan aan deze feiten, zijnde een schending van het beroepsgeheim. Deze feiten zijn zwaarwichtig, hebben zich bij herhaling voorgedaan en schenden het vertrouwen dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in appellant stelt.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid heeft de tuchtprocedure geschorst ingevolge de samenloop met de strafprocedure. Zij heeft de toelating gekregen van de Procureur des Konings tot inzage in het dossier en heeft het volledige dossier ter kennis gebracht aan appellant. Appellant heeft kennis genomen van de feiten die op basis van het dossier duidelijk zijn en bewezen zijn.

Gelet op de middelen en argumenten van de verdediging, aangevoerd door appellant en zijn verdediger; gelet op de nota die appellant neerlegt en waarvan de Raad kennis neemt.

Benadrukt wordt dat art. 81 § 3 van het statuut van het Rijkspersoneel is geschonden aangezien de tuchtprocedure werd aangevat tijdens een lopend strafrechtelijk onderzoek. Door de administratie werd vroegtijdig een voorlopig voorstel tot tuchtsanctie genomen.

Benadrukt wordt dat de administratie reeds in het bezit was van stukken uit het strafdossier nog voordat toestemming tot inzage werd verleend. Benadrukt wordt dat de omschrijving van de tuchtfeiten niet duidelijk is en er niet wordt gespecificeerd welke raadplegingen in welke databanken en gedurende welke periodes precies worden verweten. De administratie maakt gebruik van een stijlformule en motiveert niet op grond van welke overwegingen zij de sanctie ‘ontslag van ambtswege’ voorstelt.

Overwegende dat na beraadslaging deze Raad tot volgende bevindingen komt:

De bepaling van art. 81 § 3 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel bepaalt dat de strafvordering de tuchtprocedure en de tuchtspraak schorst. Het betreft een gebonden bevoegdheid voor de administratie.

De Raad stelt vast dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid vroegtijdig de tuchtprocedure heeft opgestart. Op 2 april 2010 kreeg de Rijksdienst kennis van het lopend strafonderzoek; dit was de enige aanleiding om de tuchtprocedure op te starten. Er was op 2 april 2010 nog geen tuchtonderzoek lopende tegen appellant. Op 22 juli 2010 werd door de Rijksdienst het voorlopig voorstel tot tuchtsanctie houdende het ontslag van ambtswege betekend. Pas na 20 september 2010 werd door de Rijksdienst de tuchtprocedure geschorst. Op 15 maart 2013 kreeg de Rijksdienst kennis van het verval van de strafvordering. De Rijksdienst heeft dus niet gewacht, conform art. 81 §3 en §5 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, op de kennisgeving van het resultaat van het strafdossier alvorens de tuchtprocedure te starten.

De Raad besluit dat de tuchtprocedure is aangetast door nietigheid.

De Raad van Beroep ingesteld voor het geheel der Openbare Instellingen van Sociale Zekerheid heeft bij geheime stemming vastgesteld dat: ‘alle elementen van het dossier en de debatten in acht genomen, er grond bestaat om het definitief voorstel van tuchtstraf ‘het ontslag van ambtswege’ te hervormen – bij meerderheid van 7 stemmen tegen 2 – wegens schending van art. 81 §3 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel’.”

3.21. Tijdens de vergadering van 25 oktober 2013 wordt het voornoemde advies van de raad van beroep aan het beheerscomité van de verwerende partij voorgelegd met het oog op het nemen van een definitieve beslissing betreffende de voorgestelde tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege, zoals blijkt uit de notulen van deze vergadering van 25 oktober 2013.

Het beheerscomité beslist het door de directieraad op 27 mei 2013 gedane voorstel om verzoeker de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege op te leggen te bekrachtigen. Dit betreft de thans bestreden beslissing die werd genomen op grond van de hierna vermelde redenen:

“Na kennisgenomen te hebben van de door de Raad aangehaalde elementen die volgens hem tot het besluit leiden dat art. 81 § 3 van hogervemeld KB werd geschonden zodat de tuchtprocedure aangetast is door nietigheid, werd de gevoerde procedure door het Beheerscomité onderzocht.

Vooreerst werd door het Beheerscomité gesteld dat de Rijksdienst op 2 april 2010 in kennis gesteld werd van bepaalde feiten zonder dat hieruit

noodzakelijker wijze diende afgeleid te worden dat reeds een strafvordering was ingesteld.

Nadat de Rijksdienst kennis had genomen van de ruime draagwijdte die door de Raad van State in een arrest was gegeven aan het begrip ‘strafvordering’ en volgens dewelke het vooronderzoek ook tot dit begrip behoort, besliste de Rijksdienst de tuchtprocedure te schorsen. Op deze wijze nam de instelling een voorzichtige houding aan rekening houdende met voormelde rechtspraak van de Raad van State die niet noodzakelijk als definitief verworven dient beschouwd te worden.

In dit verband liet het Beheerscomité nog opmerken dat de schorsing van een procedure impliciet inhoudt dat ze reeds werd ingezet zodat de handelingen van de Rijksdienst hoe dan ook de terminologie van hogervermeld art. 81 §3 strikt in acht nemen.

Het Beheerscomité benadrukte vervolgens dat, nadat het Parket op 15 maart 2013 had medegedeeld dat de strafvordering vervallen was, de Rijksdienst hoe dan ook de tuchtprocedure *ab initio* heeft hernomen zoals blijkt uit het aan u op 11 april 2013 gericht schrijven. Dit schrijven bevat immers volgende gegevens:

- een aan u gerichte uitnodiging om te worden gehoord over de feiten die aanleiding gaven tot uw preventieve schorsing
- de mededeling dat u zich kon laten bijstaan door een raadsman die hiervan ook werd verwittigd
- de mededeling dat nieuwe stukken aan uw dossier zijn toegevoegd
- de mededeling dat u en uw raadsman het dossier kunnen raadplegen
- de mededeling dat de directieraad na de hoorzitting een definitief voorstel van tuchtstraf zal formuleren op basis van de stukken van het dossier en van de besluiten van het verhoor.

Aangezien u op de hoorzitting van 29 april 2013 bent verschenen en werd verhoord over alle u ten laste gelegde feiten en aangezien uw raadsman heeft gepleit en een omstandig verweerschrift heeft neergelegd, stelt het Beheerscomité dat in rechte en ook in redelijkheid niet kan worden betwist dat na het verval van de ‘strafvordering’ de tuchtprocedure volledig werd hernomen met eerbiediging van uw rechten van verdediging.

Hieruit volgt dat art. 81 §3 van het Koninklijk besluit niet werd geschonden en zijn volle uitwerking heeft gekregen.

Op grond van hogervermelde overwegingen, waaruit blijkt dat art. 81 §3 van het KB van 2 oktober 1937 niet werd geschonden, besliste het Beheerscomité derhalve het door de directieraad gedane voorstel van ontslag van ambtswege ten uwen laste te bekrachtigen op grond van de u ten laste gelegde feiten, nl. het verrichten zonder onderzoeksopdracht en met ongeoorloofde doeleinden van opzoeken in een aantal gegevensbanken waar u als sociaal controleur van de instelling toegang had.”

Deze beslissing wordt door de administrateur-generaal aan verzoeker ter kennis gebracht door middel van een aangetekend schrijven van 5 november 2013.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel is ontleend aan de schending van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’.

In het *eerste onderdeel* van het eerste middel voert verzoeker aan dat uit de aangetekende brief van de administrateur-generaal van de RSZ van 5 november 2013 – waarmee de bestreden beslissing aan hem ter kennis werd gebracht – niet blijkt op grond van welke bepalingen het beheerscomité van de RSZ bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Artikel 94 bepaalt immers dat indien het advies van de raad van beroep gunstig is, de minister de beslissing neemt.

In het *tweede onderdeel* van het eerste middel voert hij aan dat voornoemd aangetekend schrijven van 5 november 2013 niet het bewijs levert dat er een vergadering van het (bevoegde) beheerscomité heeft plaatsgevonden en dat er een verslag van een dergelijke vergadering is opgemaakt, waaruit blijkt dat het beheerscomité daadwerkelijk de bestreden beslissing heeft genomen en de motivering ervan heeft goedgekeurd. Uit de aan zijn raadsman meegedeelde inventaris van het administratief dossier blijkt niet dat een dergelijk stuk bestaat en verzoeker merkt op dat het onwettig is om na de betekening van de bestreden beslissing nog notulen op te maken en de motivering ter goedkeuring voor te leggen aan het beheerscomité.

In het *derde onderdeel* van het eerste middel voert verzoeker aan dat de betekening van de bestreden beslissing gebeurd is door de administrateur-generaal van de RSZ terwijl uit geen enkel stuk blijkt dat het

(bevoegde) beheerscomité de administrateur-generaal heeft gemachtigd om binnen de door artikel 94, derde lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voorgeschreven termijn tot de betekening over te gaan. Verzoeker merkt nog op dat het onwettig is om desgevallend een dergelijke machtiging te verlenen na de betekening van de bestreden beslissing.

5. Wat betreft het *eerste onderdeel* van het eerste middel merkt verzoeker in zijn memorie van wederantwoord op dat de bevoegdheid van de tuchtoverheid de openbare orde raakt en desnoods ambtshalve onderzocht moet worden. Voorts stelt hij dat hij door de loutere verwijzing naar artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet kan weten op grond van welke bevoegdheid het beheerscomité is opgetreden.

Met betrekking tot het *tweede onderdeel* van het eerste middel betoogt verzoeker dat de verwerende partij bij haar memorie van antwoord nu wel – voor het eerst – de notulen van de vergadering van het beheerscomité van 25 oktober 2013 heeft bijgebracht, maar nog steeds nalaat te verduidelijken wanneer deze notulen werden opgesteld. Het blijft, aldus verzoeker, bijgevolg onmogelijk om te controleren of de notulen voorafgaand aan de kennisgeving van de bestreden beslissing werden opgesteld.

Aangaande het *derde onderdeel* van het eerste middel argumenteert verzoeker dat indien “de minister” zoals vermeld in artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 te dezen gelezen moet worden als “het beheerscomité” – zoals de verwerende partij argumenteert met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel – vastgesteld moet worden dat niet het beheerscomité heeft ingestaan voor de kennisgeving van de bestreden beslissing, maar wel de administrateur-generaal die verzoeker tot twee keer toe heeft opgeroepen in de tuchtprocedure in eerste aanleg en mee de tuchtbeslissing in eerste aanleg heeft genomen, die door de bestreden beslissing is bekrachtigd.

Beoordeling

6. In het eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat uit de kennisgeving van de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke bepalingen het beheerscomité van de RSZ bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat in het aangetekend schrijven van de administrateur-generaal van 5 november 2013 uitdrukkelijk wordt vermeld dat op grond van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 het beheerscomité de definitieve beslissing diende te nemen.

In die zin mist het middelonderdeel feitelijke grondslag.

7.1. In de mate verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel betwist dat het beheerscomité op grond van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen, moet worden opgemerkt hetgeen volgt.

7.2. Artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 luidt:

“Is het advies van de raad van beroep gunstig, dan wordt de beslissing altijd door de minister genomen of definitief voorgesteld.

De minister motiveert elke met het advies van de raad van beroep niet overeenstemmende beslissing. Hij kan geen andere feiten ter sprake brengen dan die welke het advies van de raad van beroep gemotiveerd hebben. De minister of zijn gemachtigde notificeert de beslissing aan de raad van beroep.

De minister beslist binnen de vijftien dagen, te rekenen vanaf de betekening van het advies van de raad van beroep; de minister of zijn gemachtigde deelt zijn beslissing zonder verwijl mee aan de ambtenaar en de raad van beroep.”

Hieruit volgt dat de bevoegdheid om de uiteindelijke tuchtstraf op te leggen na een voor de betrokkene gunstig advies van de raad van beroep – zoals te dezen het geval is – bij “de minister” berust.

7.3.1. De RSZ is evenwel een openbare instelling van sociale zekerheid. De terminologie van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 is niet aangepast aan het bestaan van dergelijke instellingen. Voor de correcte lezing van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 moet te dezen dan ook bijkomend verwezen worden naar de volgende bepalingen.

7.3.2. Artikel 21, § 1, van het koninklijk besluit van 3 april 1997 ‘houdende maatregelen met het oog op de responsabilisering van de openbare instellingen van sociale zekerheid, met toepassing van artikel 47 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels’ (hierna: het koninklijk besluit van 3 april 1997) bepaalt:

“De Koning stelt het statuut vast van de personeelsleden in dienst van de openbare instellingen van sociale zekerheid, op de voordracht van de voogdijminister, en in overeenstemming met de minister tot wiens bevoegdheden de ambtenarenzaken behoren. Voor de vaststelling van het geldelijk statuut is daarenboven de instemming vereist van de minister tot wiens bevoegdheid de begroting behoort.”

7.3.3. Het statuut van de personeelsleden in dienst van de openbare instellingen van sociale zekerheid is vastgesteld met het koninklijk besluit van 24 januari 2002 ‘houdende vaststelling van het statuut van het personeel van de openbare instellingen van sociale zekerheid’ (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2002).

Artikel 1 van voornoemd koninklijk besluit van 24 januari 2002 luidt:

“Aan dit besluit zijn onderworpen de personeelsleden van de openbare instellingen van sociale zekerheid, bedoeld in artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 3 april 1997 houdende maatregelen met het oog op de responsabilisering van de openbare instellingen van sociale zekerheid, met toepassing van artikel 47 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.”

Het in voornoemde bepaling vermelde artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 3 april 1997 bepaalt:

“De organismen die overeenkomstig § 1 zijn ingedeeld bij de openbare instellingen van sociale zekerheid zijn:

[...]

Rijksdienst voor sociale zekerheid

[...].”

7.3.4. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 januari 2002 luidt:

“De volgende besluiten vinden toepassing op de personeelsleden bedoeld in artikel 1:

1° het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut, met uitzondering van artikel 15sexies.”

7.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat het koninklijk besluit van 8 januari 1973 van toepassing is op de personeelsleden van de RSZ.

7.3.6. Artikel 3, § 1, 1°, van het voornoemde koninklijk besluit van 8 januari 1973 bepaalt:

“Onverminderd de door de wet vastgestelde statuutbepalingen vinden de volgende besluiten, zoals zij gewijzigd zijn, toepassing op de ambtenaren van de instellingen, onder voorbehoud van de in dit besluit neergelegde nadere regelen:

1° koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel.”

Titel III van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 bevat bepalingen waarbij sommige bepalingen die gelden voor de ambtenaren van de rijksbesturen worden aangepast met het oog op de toepassing ervan op de ambtenaren van de instellingen. In hoofdstuk II van deze titel III zijn de nadere regelen opgenomen voor de toepassing van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’. Artikel 22bis van afdeling VI met als opschrift ‘Raden van beroep’ van hoofdstuk II van titel III van het voornoemde koninklijk besluit van 8 januari 1973, bepaalt:

“In artikel 94 moet ‘de benoemende overheid’ worden gelezen in plaats van ‘de minister’.”

Hieruit volgt dat in tuchtprocedures met betrekking tot personeelsleden van de RSZ niet de minister maar de benoemende overheid bevoegd is om na een gunstig advies van de raad van beroep de uiteindelijke tuchtsanctie op te leggen.

7.3.7. In artikel 2 van het voornoemde koninklijk besluit van 8 januari 1973 wordt omschreven wie voor de toepassing van dit besluit de benoemende overheid is, namelijk:

“de overheid aan wie de bevoegdheid tot benoemen uitdrukkelijk verleend is door de wet of door het organiek reglement; is die overheid niet aangewezen door de wet of door het organiek reglement, dan wordt die bevoegdheid uitgeoefend door de minister onder wie de instelling ressorteert.”

7.3.8. Voor het bepalen van de benoemende overheid bij de RSZ, dient te worden verwezen naar de wet van 25 april 1963 ‘betreffende het beheer van de instellingen van openbaar nut voor sociale zekerheid en sociale voorzorg’ (hierna: de wet van 25 april 1963).

Artikel 18, eerste lid, van de voornoemde wet van 25 april 1963 luidt:

“Met uitzondering van de persoon belast met het dagelijks beheer, zijn adjunct en, wat betreft de openbare instellingen van sociale zekerheid bedoeld in artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 3 april 1997 houdende maatregelen met het oog op de responsabilisering van de openbare instellingen van sociale zekerheid, met toepassing van artikel 47 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, de houders van de overige managementfuncties, wordt het personeel door het Beheerscomité benoemd, bevorderd en ontslagen, overeenkomstig de regelen van het statuut van het personeel.”

Derhalve is voor de RSZ de benoemende overheid in de regel het beheerscomité.

7.4. Uit artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 gelezen in samenhang met artikel 22*bis* van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 en artikel 18, eerste lid, van de wet van 25 april 1963 volgt derhalve dat *in casu* het beheerscomité van de verwerende partij wel degelijk bevoegd was om de uiteindelijke tuchtbeslissing te nemen.

7.5. Het middelonderdeel is dan ook niet gegrond in de mate verzoeker erin betwist dat het beheerscomité op grond van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

8. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker ten slotte nog aan dat hij op basis van een loutere verwijzing naar artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet kan weten op grond van welke bevoegdheid het beheerscomité is opgetreden.

Ook deze stelling kan niet worden bijgevalen. Uit de voorgaande bespreking blijkt weliswaar dat uit artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet rechtstreeks de bevoegdheid van het beheerscomité blijkt, maar dit neemt niet weg dat een dergelijke verwijzing volstaat. Het kan immers redelijkerwijze niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij naast de verwijzing naar artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ook nog eens omstandig een volledig overzicht geeft van alle toepasselijke bepalingen waaruit voortvloeit dat “de minister” zoals vermeld in artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voor de RSZ gelezen moet worden als “het beheerscomité”.

Overigens ziet de Raad van State niet welke schade verzoeker zou hebben geleden door de enkele verwijzing naar voornoemd artikel 94.

9.1. In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat niet blijkt dat het beheerscomité op 25 oktober 2013 heeft vergaderd en de

bestreden beslissing heeft genomen. Hij wijst erop dat de inventaris van het administratief dossier dat aan zijn raadsman werd overhandigd, geen melding maakt van het bestaan van een verslag van deze vergadering en hij merkt op dat het onwettig is om na de betekening van de bestreden beslissing nog notulen van de vergadering op te stellen.

9.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het beheerscomité in zijn vergadering van 22 november 2013 de notulen van zijn vergadering van 25 oktober 2013 heeft goedgekeurd waarin wordt vermeld dat het op die dag (25 oktober 2013) de bestreden beslissing heeft genomen. Derhalve staat vast dat op 25 oktober 2013 een vergadering van het beheerscomité heeft plaatsgevonden en dat het die dag de bestreden beslissing heeft genomen.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele bepaling aanvoert waarin wordt voorgeschreven dat notulen van een vergadering nog dezelfde dag moeten worden opgesteld en goedgekeurd en dat het opstellen en goedkeuren ervan achteraf de wettigheid van de bestreden tuchtmaatregel aantast.

10. In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing werd betekend door de administrateur-generaal en dus niet door het bevoegde beheerscomité zelf en dat geen machtiging blijkt voor te liggen van het beheerscomité aan de administrateur-generaal om tot deze betekening over te gaan.

Deze grief heeft betrekking op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Eventuele gebreken in de kennisgeving van een beslissing kunnen echter geen invloed hebben op de regelmatigheid van de beslissing zelf.

Het derde middelonderdeel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

11. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Het tweede middel is ontleend aan de schending van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet) en van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het beheerscomité alle argumenten die hij voor de raad van beroep tegen het definitief voorstel van tuchtstraf van 27 mei 2013 heeft aangevoerd, had moeten onderzoeken. De omstandigheid dat de raad van beroep het niet noodzakelijk heeft geacht om over al die argumenten uitspraak te doen – na het gegrond bevinden van één argument waaruit de nietigheid van de tuchtprocedure werd afgeleid – belet immers niet dat de bevoegde overheid slechts tot een eindbeslissing kan komen nadat alle beroepsargumenten werden onderzocht, beoordeeld en weerlegd, zo stelt verzoeker. Er anders over oordelen zou hem in een minder gunstige positie plaatsen ten opzichte van de personeelsleden van wie wel alle beroepsargumenten werden onderzocht. Dat het beheerscomité zich te dezen beperkt heeft tot het weerleggen van de door de raad van beroep gegrond bevonden grief en voor het overige het definitief voorstel van tuchtstraf zonder meer heeft bekrachtigd, getuigt volgens verzoeker dan ook van een onzorgvuldige besluitvorming.

13. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat het beheerscomité het definitief voorstel van tuchtstraf heeft bekrachtigd zonder eigen onderzoek, minstens zonder rekening te houden met de argumentatie die hij tegen het definitief voorstel heeft laten gelden bij de raad van beroep. Hij betwist het standpunt van de verwerende partij dat uit die bekrachtiging zou volgen dat het

beheerscomité zich de motivering van het definitief voorstel van tuchtstraf eigen heeft gemaakt. Hij wijst er ook op dat de bestreden beslissing reeds binnen twee dagen na het advies van de raad van beroep werd genomen, wat erop duidt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd. Artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 laat het beheerscomité niet toe om de argumenten die niet door de raad van beroep werden onderzocht, te negeren en onbeantwoord te laten. Een dergelijke handelwijze voldoet in elk geval niet aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, zo stelt verzoeker. Ten slotte merkt verzoeker ook nog op dat de omstandigheid dat het beheerscomité niet op zijn verweer is ingegaan des te meer klemmt nu een zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd.

Beoordeling

14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beheerscomité het definitief voorstel van tuchtstraf van de directieraad van 27 mei 2013 heeft bekrachtigd. Die bekrachtiging houdt de bevestiging in van de volledige beoordeling door de directieraad – dus niet louter van het definitief voorstel op zich – waardoor het beheerscomité zich bij deze beoordeling aansluit en zich deze beoordeling ook eigen maakt. Dit impliceert dat het beheerscomité zich te dezen ook de door de directieraad gedane beoordeling van de door verzoeker in zijn verweerschriften van 20 september 2010 en 29 april 2013 aangehaalde argumenten eigen heeft gemaakt. De directieraad heeft alle door verzoeker in zijn verweerschriften aangevoerde argumenten punt voor punt onderzocht, beoordeeld en weerlegd. Zoals uit de feitelijke uiteenzetting blijkt, stemmen de door verzoeker aangehaalde beroepsargumenten in zijn beroepsakte bij de raad van beroep overeen met de argumenten die hij heeft aangevoerd in zijn verweerschriften van 20 september 2010 en 29 april 2013. Uit het voorgaande volgt dan ook dat het beheerscomité bij het nemen van de bestreden beslissing de door verzoeker bij de raad van beroep aangevoerde argumenten tegen het definitief voorstel van tuchtstraf niet zomaar naast zich heeft neergelegd, maar die argumenten bij de beoordeling heeft betrokken, zij het dan niet expliciet, maar wel door middel van

de bekrachtiging van het voorstel van de directieraad. Er kan dan ook geen sprake zijn van een onzorgvuldige beoordeling door het beheerscomité.

15. De omstandigheid dat het beheerscomité reeds twee dagen na het advies van de raad van beroep de bestreden beslissing heeft genomen, doet aan deze conclusie geen afbreuk. Er kan niet worden aangenomen dat het beheerscomité meer tijd zou nodig hebben voor het onderzoek van de door verzoeker bij de raad van beroep aangehaalde argumenten, precies omdat die argumenten overeenstemmen met de argumenten uit zijn verweerschriften van 20 september 2010 en 29 april 2013.

16. Ten onrechte stelt verzoeker dat hij zich in een minder gunstige situatie zou bevinden “ten opzichte van personeelsleden waarvan alle argumenten zijn onderzocht en beoordeeld”. Het beheerscomité heeft immers wel degelijk alle door verzoeker aangevoerde argumenten bij de beoordeling betrokken.

17. Tot slot heeft het beheerscomité, door de bekrachtiging van het definitief voorstel van tuchtstraf van 27 mei 2013, de formelemotiveringsverplichting niet miskend. Zoals gezegd, heeft het beheerscomité door de bekrachtiging van het definitief voorstel van tuchtstraf zich de beoordeling van de directieraad eigen gemaakt en in die beoordeling wordt, na een puntsgewijs onderzoek van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, omstandig uiteengezet waarom verzoekers argumenten worden verworpen.

18. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Het derde middel is ontleend aan de schending van de artikelen 81, §§ 3 en 5, en 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, van de

artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet en van het materiëlemotiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij een tuchtprocedure heeft opgestart op basis van een strafonderzoek en die tuchtprocedure heeft gevoerd zonder het resultaat van dat strafonderzoek af te wachten, terwijl artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bepaalt dat de strafvordering de tuchtprocedure en -uitspraak opschort en overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State aan het begrip ‘strafvordering’ een ruime interpretatie gegeven moet worden die ook het vooronderzoek omvat. Hij betoogt dat uit het verhoor door de directeur-generaal op 9 juli 2010 duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich voor het tuchtonderzoek heeft gesteund op informatie verkregen in het kader van een strafonderzoek. Vervolgens heeft de verwerende partij de tuchtprocedure opgestart met het voorlopig voorstel van tuchtstraf van 22 juli 2010 en hem ook nog opgeroepen voor de hoorzitting van de directieraad van 20 september 2010, waarvan echter geen proces-verbaal is opgemaakt of hem minstens niet is meegedeeld. Evenmin werd een eventuele beslissing die daarop is gevolgd meegedeeld. Volgens verzoeker neemt dit echter niet weg dat de verwerende partij, in strijd met voornoemd artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, de tuchtprocedure voortijdig heeft opgestart door het resultaat van het strafonderzoek niet af te wachten, en is deze tuchtprocedure bijgevolg nietig. Hij is ook van oordeel dat de verwerende partij, door de tuchtprocedure nadien te hernemen terwijl dit op grond van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, niet mogelijk is, een tweede tuchtprocedure voor dezelfde feiten heeft opgestart, en hij stelt dat ook deze tweede tuchtprocedure nietig is.

Volgens verzoeker heeft de raad van beroep dit standpunt bijgevalen en hij voert aan dat in de bestreden beslissing dit standpunt niet deugdelijk wordt weerlegd. Dienaangaande argumenteert hij dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat hij de verwerende partij zou moeten inlichten omtrent

de draagwijdte en interpretatie van haar regelgeving. Hij meent ook dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de directieraad slechts een voorzichtige houding heeft aangenomen. Artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 is immers duidelijk en maakt de gevoerde tuchtprocedure onwettig, zo stelt hij. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing ook ten onrechte gesteld dat de tuchtprocedure *ab initio* is hernomen. Hij wijst erop dat de tuchtprocedure reeds werd opgestart met het voorlopig voorstel van tuchtsanctie, waarbij geen rekening is gehouden met nieuwe stukken en de tenlasteleggingen niet concreet zijn omschreven. Ten slotte kan de loutere omstandigheid dat hij opnieuw werd opgeroepen voor een hoorzitting door de directieraad en daarbij werd gewezen op zijn rechten, de schending van artikel 81 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet remediëren, zo betoogt verzoeker.

20. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat de verwerende partij wetens en willens de tuchtprocedure voortijdig en dus onregelmatig heeft opgestart en dit nu niet kan nuanceren door de vaststaande rechtspraak van de Raad van State omtrent de interpretatie van het begrip ‘strafvordering’ in twijfel te trekken of voor te houden dat slechts een voorzichtige houding zou zijn aangenomen. Hij betwist voorts dat de Raad van State artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 buiten toepassing zou moeten laten – zoals de verwerende partij in haar memorie van antwoord in ondergeschikte orde vraagt – en stelt dat het hem ontgaat op welke wijze de gevoerde tuchtprocedure dan wel regelmatig bevonden zou kunnen worden. Volgens verzoeker blijkt uit deze redenering andermaal de onduidelijkheid omtrent de feiten die aan hem worden verweten.

21. In zijn laatste memorie stelt verzoeker nog dat geen te strikte interpretatie van artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 wordt voorgestaan wanneer wordt aangenomen dat het ontoelaatbaar is dat wetens en willens de tuchtvordering wordt opgestart tijdens de strafvordering, zoals te dezen het geval is. Voorts betoogt hij nog dat de verwerende partij de tuchtvordering laattijdig heeft geschorst nadat hij hieromtrent kritiek had

geformuleerd en dat het laattijdig besef in hoofde van de verwerende partij dat de strafvordering gaande is geen verschoningsgrond kan zijn voor het begaan van onwettigheden.

Beoordeling

22. Artikel 81, §§ 3 en 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 luidt als volgt:

“§ 3. Strafvordering schorst de tuchtprocedure en -uitspraak.

Ongeacht het resultaat van de strafvordering, oordeelt alleen de administratieve overheid over de gepastheid een tuchtstraf uit te spreken.

[...]

§ 5. De tuchtvordering mag alleen betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of zijn vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld.

In geval van strafvordering en indien het openbaar ministerie de einduitspraak van het gerecht ter kennis heeft gebracht van de minister onder wiens gezag de ambtenaar staat, moet de tuchtvordering ingesteld worden binnen zes maanden na de datum van de kennisgeving.”

Artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bevat de normatieve verplichting voor de tuchtoverheid tot schorsing van de tuchtprocedure én de tuchtuitspraak ingeval van strafvordering. In dat geval moet de tuchtoverheid het resultaat van de strafrechtelijke procedure dus afwachten: haar bevoegdheid ter zake is gebonden. Wanneer de tuchtoverheid een tuchtsanctie zou opleggen zonder te wachten op de uitspraak van de strafrechter, schendt zij deze rechtsregel en begaat zij in beginsel een onwettigheid.

23. De term ‘strafvordering’ als bedoeld in artikel 81 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 dient in ruime zin te worden begrepen. Dit begrip omvat zowel het vooronderzoek, dat tot doel heeft na te gaan of er voldoende bezwaren zijn om de verdachte voor het vonnisgerecht te brengen, als de vordering tot toepassing van de strafwet, waardoor de zaak voor de strafrechter wordt gebracht met het oog op de bestraffing van de beklaagde.

24. Te dezen is de verwerende partij met een nota van 2 april 2010 in kennis gesteld van een vooronderzoek naar bepaalde feiten waarin verzoeker als verdachte naar voren komt. Er was op dat moment dus reeds sprake van een strafvordering in de zin van artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. Niettemin heeft de verwerende partij beslist om op basis van die gegevens een tuchtonderzoek te voeren en vervolgens de tuchtprocedure op te starten door het formuleren van een voorlopig voorstel van tuchtstraf op 22 juli 2010. Verzoeker werd nadien – op 20 september 2010 – nog door de directieraad over dit voorlopig voorstel van tuchtsanctie gehoord. Pas naar aanleiding van de vergadering van de directieraad van 20 september 2010 werd beslist om de tuchtprocedure te schorsen.

25. Daargelaten de vraag of de verwerende partij bij het opstarten van de tuchtprocedure reeds had moeten weten dat de strafvordering gaande was en dat zij de tuchtprocedure van in het begin had moeten schorsen tot de strafvordering was beëindigd, moet in elk geval worden vastgesteld dat verzoeker door de omstandigheid dat de tuchtprocedure slechts in een later stadium van de procedure werd geschorst geen nadeel heeft geleden, minstens toont hij dit niet aan. Hoewel het voorlopig voorstel van tuchtsanctie door verzoekers hiërarchische meerdere reeds was geformuleerd, is de tuchtprocedure immers geschorst nog vóór de directieraad zich hierover heeft uitgesproken en een definitief voorstel van tuchtsanctie heeft uitgebracht. Pas nadat de verwerende partij in kennis werd gesteld van het verval van de strafvordering – op 15 maart 2013 – is de tuchtprocedure hernomen op het punt waarop de procedure was beland op het moment dat ze werd geschorst, namelijk het punt waarop de directieraad een definitief voorstel van tuchtstraf moest formuleren. Terecht stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de tuchtprocedure *ab initio* werd hernomen, maar deze vermelding “*ab initio*” maakt geen determinerend motief uit van de bestreden beslissing. Alvorens de directieraad vervolgens het definitief voorstel van tuchtstraf heeft geformuleerd werd verzoeker uitgenodigd om opnieuw zijn standpunt met betrekking tot de tuchtprocedure en het voorlopig voorstel van tuchtstraf te doen kennen en hij heeft dit ook gedaan middels een

verweerschrift van 29 april 2013 en tijdens zijn aanwezigheid op de hoorzitting van de directieraad van dezelfde datum. Dat de tuchtprocedure niet reeds bij haar aanvang werd geschorst heeft hem dus niet benadeeld.

26. Het derde middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

27. Het vierde middel is ontleend aan het “gebrek aan toestemming van de procureur des Konings voor het gebruik van documenten uit het strafdossier”.

Verzoeker betoogt dat artikel 28^{quinquies}, § 1, van het Wetboek van Strafvordering voorziet in het geheim van het opsporingsonderzoek en de geheimhoudingsplicht voor eenieder die beroepshalve zijn medewerking dient te verlenen aan het opsporingsonderzoek. Hij stelt dat de in het kader van een opsporingsonderzoek verkregen inlichtingen onder het geheim van het onderzoek vallen, ook als ze betrekking hebben op feiten die in aanmerking komen voor tuchtrechtelijke bestraffing. Voorts verwijst hij naar artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 ‘houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken’ (hierna: het koninklijk besluit van 28 december 1950) dat bepaalt dat in criminele, correctionele, politiezaken en tuchtzaken geen afschrift van de akten van onderzoek en rechtspleging mag worden verleend zonder uitdrukkelijke machtiging van de procureur-generaal bij het hof van beroep.

Verzoeker stelt dat zijn tuchtdossier stukken bevat die zijn opgesteld in het kader van het strafonderzoek en hij verwijst dienaangaande naar het proces-verbaal van verhoor van het districtshoofd van de inspectiedienst, naar vragen om inlichtingen vanwege de federale gerechtelijke politie te Gent en naar

foto's die van hem genomen zijn op het politiekantoor. Volgens verzoeker blijkt uit het dossier evenwel niet dat de tuchtoverheid gerechtigd was om deze informatie in haar bezit te hebben en aan te wenden in de tuchtprocedure. Hij is van oordeel dat de tuchtprocedure bijgevolg nietig is en merkt op dat een naderhand verleende machtiging tot inzage deze onwettigheid niet kan goedmaken.

Volgens verzoeker wordt in het definitief voorstel van tuchtstraf en in de bestreden beslissing – waarin, wat deze grief betreft, louter het definitief voorstel van tuchtstraf wordt bevestigd – hier ten onrechte aan voorbijgegaan. Hij merkt op dat hij dit bezwaar reeds heeft geuit tijdens het verhoor van 9 juli 2010 en op de hoorzitting van 20 september 2010 en dat het bestuur dan ook niet ernstig kan verwijzen naar zijn brief van 21 september 2010 en het antwoord daarop van de procureur des konings van 12 oktober 2010. Deze laattijdige machtiging kan de situatie niet regulariseren en dit geldt des te meer, zo stelt verzoeker, omdat overeenkomstig artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 de procureur des konings niet bevoegd is om deze beslissing te nemen zonder dat de procureur-generaal bij het hof van beroep daartoe een algemene machtiging heeft verleend en te dezen niet blijkt dat er een dergelijke rechtsgeldige delegatie aan de procureur des konings werd verleend.

Beoordeling

28. Artikel 28*quinquies*, § 1, van het Wetboek van Strafvordering luidt:

“§ 1. Behoudens de wettelijke uitzonderingen is het opsporingsonderzoek geheim. Eenieder die beroepshalve zijn medewerking dient te verlenen aan het opsporingsonderzoek, is tot geheimhouding verplicht. Hij die dit geheim schendt, wordt gestraft met de straffen bepaald in artikel 458 van het Strafwetboek.”

luit:

“In criminele, correctionele en politiezaken en in tuchtzaken mag geen uitgifte of afschrift der akten van onderzoek en rechtspleging worden afgeleverd zonder uitdrukkelijke machtiging van de procureur-generaal bij het Hof van beroep. Op haar verzoek echter wordt aan partijen een uitgifte van de klacht, de aangifte, de bevelschriften en de vonnissen verstrekt.”

29. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat het tuchtdossier vóór de door de procureur des konings aan de raadsman van de verwerende partij op 12 oktober 2010 verleende toelating tot inzage en afschrift van het strafdossier een stuk bevatte dat deel uitmaakte van het strafdossier, namelijk het proces-verbaal van verhoor van het districtshoofd van de inspectiedienst van 29 maart 2010. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het administratief dossier evenwel niet dat het tuchtdossier nog andere stukken uit het strafdossier zou bevatten. Verzoeker beperkt zich wat dat betreft tot een loutere bewering, zonder hiervan het bewijs te leveren.

30. Wat de aanwezigheid in het tuchtdossier van het proces-verbaal van het verhoor van het districtshoofd van de inspectiedienst van 29 maart 2010 betreft, dient gewezen te worden op artikel 28*quinquies*, § 2, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering dat luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen in de bijzondere wetten delen de procureur des Konings en elke politiedienst die een persoon ondervragen, deze persoon mee dat hij kosteloos een kopie van (de tekst van) zijn verhoor kan verkrijgen.”

Aangenomen wordt dat de verplichting tot geheimhouding, zoals bepaald in artikel 28*quinquies*, § 1, van het Wetboek van Strafvordering, geldt voor alle personen die, ongeacht hun functie, in het kader van hun professionele activiteit, kennis krijgen van elementen van een opsporingsonderzoek en dat ze niet geldt voor derden, waaronder de personen die als getuige een verklaring afleggen en in die hoedanigheid kennis krijgen van gegevens uit een strafdossier.

31. Het districtshoofd van de inspectiedienst is door de federale gerechtelijke politie ondervraagd en hij heeft de door de politiediensten gevraagde inlichtingen verstrekt. Overeenkomstig artikel 28*quinquies*, § 2, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering werd hem een kopie van het proces-verbaal van zijn verhoor meegedeeld.

De betrokkenheid van het diensthoofd is echter beperkt gebleven tot zijn horen als getuige en het bezorgen van de gevraagde inlichtingen. Hij heeft niet actief meegewerkt aan het strafonderzoek en kan derhalve niet worden beschouwd als iemand die beroepshalve zijn medewerking heeft verleend aan het opsporingsonderzoek en bijgevolg tot geheimhouding is verplicht in de zin van artikel 28*quinquies*, § 1, van het Wetboek van Strafvordering.

Er kan dan ook niet worden ingezien dat het voornoemde proces-verbaal van verhoor van het districtshoofd, en zelfs de door hem aan de federale gerechtelijke politie verstrekte inlichtingen, zo zij al beschouwd moeten worden als deel uitmakende van het strafdossier, geen deel mochten uitmaken van het tuchtdossier vóór de door de procureur des konings op 12 oktober 2010 verleende toelating.

32. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

33. Het vijfde middel is ontleend aan de schending van het recht van verdediging.

Verzoeker voert aan dat hem een selectief en onvolledig samengesteld tuchtdossier werd voorgelegd en dat hij van meet af aan hieromtrent

twee opmerkingen heeft geformuleerd, waar evenwel op geen enkele wijze aan is tegemoetgekomen.

Een eerste grief betreft de afwezigheid van de stukken uit het strafdossier waarover de verwerende partij beschikte. Verzoeker betoogt dienaangaande dat hij tijdens zijn eerste ondervragingen visueel heeft vastgesteld dat de verwerende partij in het bezit was van documenten uit het strafonderzoek en “wellicht zelfs het integrale dossier dat [zij] vermoedelijk (informeel en onwettig) heeft ontvangen van de federale gerechtelijke politie Gent”. Deze stukken maakten geen deel uit van het tuchtdossier zoals dat hem ter gelegenheid van de hoorzitting van 20 september 2010 is voorgelegd, terwijl ze ontegensprekelijk aan de basis liggen van de tuchtprocedure en de daarmee gepaard gaande appreciatie, zo betoogt verzoeker.

Een tweede opmerking betreft de afwezigheid van stukken die betrekking hebben op zijn raadplegingen in databanken. Dienaangaande betoogt verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor van 9 juli 2010 visueel heeft vastgesteld dat het bestuur beschikt over uitgebreide lijsten inzake zijn raadplegingen van databanken en dat hij werd ondervraagd en verhoord over vermeende tuchtfeiten bij het raadplegen van databanken gedurende de jaren 2007, 2008, 2009 en 2010. Het tuchtdossier dat hem ter beschikking is gesteld, bevat evenwel slechts beperkte steekproeven die betrekking hebben op zijn raadplegingen gedurende de jaren 2007 en 2009. De uitgebreide lijsten werden niet overgelegd en voor wat betreft de jaren 2008 en 2010 werden zelfs geen stukken medegedeeld, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat de desbetreffende stukken kennelijk de beoordeling door de tuchtoverheid beïnvloed hebben, al was het maar omdat doorheen het dossier de indruk wordt gewekt dat hij sinds jaar en dag gegevens van verschillende personen opzoekt zonder dat daarvoor enig verband bestaat met zijn beroepswerkzaamheden.

Volgens verzoeker wordt in het definitief voorstel van tuchtstraf en in de bestreden beslissing hieromtrent volledig ten onrechte beweerd dat slechts

na de toelating van 12 oktober 2010 gebruik werd gemaakt van stukken uit het strafdossier; hij heeft immers concrete voorbeelden van het tegendeel gegeven, maar dit wordt door de verwerende partij volledig genegeerd. Voorts wijst hij erop dat het definitief voorstel van tuchtstraf volledig voorbijgaat aan de opmerking dat hij is ondervraagd en verhoord over vermeende tuchtfeiten die hij zou hebben begaan in de jaren 2007, 2008, 2009 en 2010 en dat, ondanks de beschikbaarheid van de stukken die hierop betrekking hebben, deze niet aan hem werden voorgelegd. Dat het bestuur niet ingaat op deze opmerking bewijst, aldus verzoeker, de gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging – hetgeen hij in zijn zesde middel aanvoert.

34. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik op zijn argumentatie heeft geantwoord. De stelling van de verwerende partij dat er geen gegevens beschikbaar zouden zijn voor de jaren 2008 en 2010 en dat hieromtrent geen verwijten zouden zijn gemaakt, staft volgens hem de gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging.

35. In zijn laatste memorie laat verzoeker gelden dat hij van in het begin kritiek heeft geuit op de samenstelling van het aan hem voorgelegde tuchtdossier en dat hij in elk geval tijdig bezwaar heeft gemaakt bij het bevoegde orgaan – de vergadering van de directieraad van 20 september 2010. Verzoeker stelt niet in te zien waarom hij eerder bezwaar had moeten maken en hij benadrukt dat hij op geen enkel moment heeft ingestemd met de samenstelling van het aan hem voorgelegde tuchtdossier of heeft laten blijken aan enige onwettigheid dienaangaande voorbij te willen gaan. Voorts merkt hij op dat hij heeft gepreciseerd welke stukken er volgens hem ontbraken. Hij wijst ook nog erop dat de verwerende partij op geen enkel moment heeft betwist dat er uitgebreide lijsten van zijn raadplegingen voorhanden waren en dat zij nu niet ernstig kan voorhouden dat er geen gegevens beschikbaar zouden zijn en geen verwijten werden gemaakt voor de jaren 2008 en 2010.

Beoordeling

36. Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat de verwerende partij telkens is ingegaan op verzoekers vraag om hem een kopie te bezorgen van het tuchtdossier zoals het op dat moment was samengesteld. Naar aanleiding van een vraag van verzoekers raadsman van 5 mei 2010 heeft zij op 22 juni 2010 een kopie van het tuchtdossier meegedeeld en na een verzoek van 9 augustus 2010 heeft zij op 19 augustus 2010 de stukken bezorgd die dateerden van na 22 juni 2010.

37. Het argument dat de verwerende partij minstens over bepaalde stukken van het strafdossier zou hebben beschikt die zij hem niet heeft voorgelegd, is gebaseerd op een visuele vaststelling die verzoeker zou hebben gedaan tijdens de eerste ondervragingen. Met een dergelijke bewering toont verzoeker evenwel nog niet aan dat de verwerende partij ook daadwerkelijk over stukken van het strafdossier zou hebben beschikt. Verzoeker laat zelfs na te preciseren om welke stukken uit het strafdossier het dan wel zou gaan.

Dit geldt eveneens voor verzoekers stelling dat de verwerende partij over het volledige strafdossier beschikte. Het betreft opnieuw een loutere bewering van verzoeker, gebaseerd op een veronderstelling. Dit blijkt reeds uit de wijze waarop verzoeker zijn argument formuleert, met name dat de verwerende partij “wellicht” over het integrale dossier beschikt dat zij “vermoedelijk” heeft ontvangen van de federale gerechtelijke politie. Ook uit het door de verwerende partij in het kader van het voorliggende beroep ingediende administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat de verwerende partij toen al over het strafdossier beschikte. Het dossier geeft er blijk van dat zulks pas het geval was na de toelating van 12 oktober 2010 door de procureur des konings.

38. Wat betreft verzoekers argument dat de verwerende partij zijn rechten van verdediging heeft geschonden door hem te ondervragen over feiten die zouden hebben plaatsgevonden in de jaren 2007 tot 2010 en daartoe over

uitgebreide lijsten zou hebben beschikt inzake zijn raadplegingen van databanken gedurende die jaren, terwijl zij hem met het hem overgelegde tuchtdossier slechts steekproeven met betrekking tot zijn raadplegingen voor de jaren 2007 en 2009 heeft meegedeeld, moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met een brief van 25 juni 2010 op de hoogte werd gebracht van de door de verwerende partij gedane bijkomende onderzoeken met betrekking tot door hem gedane opzoeken in databanken. Daarbij werd hem als bijlage een lijst met meer details omtrent een steekproef van onderzochte raadplegingen bezorgd. Tijdens het daaropvolgende verhoor van 9 juli 2010 heeft verzoeker dan ook zijn standpunt in verband met de mogelijke feiten van 2007 tot en met 2010 naar voren kunnen brengen. Er kan dan ook niet worden ingezien in welk opzicht zijn recht van verdediging zou zijn geschonden doordat hij over feiten van die jaren werd ondervraagd.

In de mate verzoeker stelt dat de verwerende partij over uitgebreide lijsten van raadplegingen van databanken zou beschikken maar hem slechts steekproeven met betrekking tot zijn raadplegingen voor de jaren 2007 en 2009 heeft meegedeeld, moet bovendien andermaal worden opgemerkt dat dit een loutere bewering is die verzoeker baseert op een visuele vaststelling. Daarmee toont verzoeker nog niet aan dat de verwerende partij ook daadwerkelijk over uitgebreide lijsten van zijn raadplegingen zou hebben beschikt.

39. Verzoeker maakt met zijn argumentatie niet aannemelijk dat hem een onvolledig tuchtdossier zou zijn meegedeeld en faalt dan ook om aan te tonen dat hierdoor zijn recht van verdediging werd geschonden.

40. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

41. Het zesde middel is ontleend aan de schending van het recht van verdediging, meer bepaald de gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging.

Verzoeker voert aan dat hij zijn recht van verdediging niet naar behoren heeft kunnen uitoefenen omwille van de gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging.

Hij betoogt dat een duidelijke omschrijving van de tenlasteleggingen ontbreekt en dat de gevraagde duidelijkheid hieromtrent nooit is verschaft maar integendeel steeds andere (vage) omschrijvingen werden aangevoerd. De oproepingsbrief vermeldt enkel dat hij wordt opgeroepen voor “tekortkomingen aan de beroepsplichten” of “in verband met de feiten die hem ten laste worden gelegd”. Ook het definitief voorstel van tuchtsanctie, het beknopt verslag van de raad van beroep en de bestreden beslissing blijven bijzonder vaag. Er wordt enkel verwezen naar eerdere verhoren zonder aan te geven wat daar uiteindelijk als tenlastelegging uit is gedistilleerd. Gesteld wordt dat het gaat om opzoeken, maar er wordt niet aangegeven over welke opzoeken het concreet gaat. In het tuchtdossier liggen slechts uittreksels voor van zijn raadplegingen in de databanken, terwijl de verwerende partij blijkt te beschikken over uitgebreide lijsten. In geen geval blijkt welke vermeend onregelmatige en tuchtrechtelijk te verwijten opzoeken in 2008 en in 2010 zouden zijn uitgevoerd. Evenmin blijkt welke gevolgtrekkingen worden gemaakt met betrekking tot de informatie van de federale gerechtelijke politie, ofschoon deze minstens sfeerscheppend is voor de rest van het dossier.

Volgens verzoeker wordt in het definitief voorstel van tuchtsanctie en in de bestreden beslissing – waarin wat deze grief betreft, louter het definitief voorstel van tuchtstraf wordt bevestigd – hieraan ten onrechte

voorbijgegaan. Zijn bezwaar dienaangaande wordt genegeerd en elke onduidelijkheid blijft bestaan. Er wordt louter geponeerd dat hij het dossier heeft kunnen inzien en kennis heeft kunnen nemen van de feiten die hem ten laste worden gelegd, maar er wordt op geen enkele wijze verduidelijkt over welke feiten het gaat, voor welke periode en welke raadplegingen. De omstandigheid dat hij onder uitdrukkelijk voorbehoud heeft getracht een bijkomend verweer te voeren doet geen enkele afbreuk aan deze kritiek. Zijn belangen zijn geschaad omdat hij geen enkel zicht heeft op de concrete aard, omvang en zwaarte van de tenlasteleggingen, zo betoogt verzoeker.

Beoordeling

42. In de bestreden beslissing worden de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als volgt omschreven:

“Het verrichten zonder onderzoeksopdracht en met ongeoorloofde doeleinden van opzoeken in een aantal gegevensbanken waar u als sociaal controleur van de instelling toegang had.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van meet af aan in kennis werd gesteld van de voornoemde feiten die hem ten laste werden gelegd. Zo werd reeds in de brief van 12 april 2010 onder meer aangegeven dat verzoeker over de in die brief met naam genoemde personen de interne databanken heeft geraadpleegd terwijl deze personen niet gelinkt zijn aan een dossier waarvoor verzoeker verantwoordelijk was en deze personen bedreigende e-mails bleken ontvangen te hebben. Ook in de beslissing tot preventieve schorsing van 30 april 2010 werd melding gemaakt van deze feiten, net zoals in de brief van 25 juni 2010, tijdens het verhoor van 9 juli 2010 en in het definitief voorstel van tuchtstraf van de directieraad van 27 mei 2013.

Er kan dan ook niet worden ingezien dat *in casu* sprake zou zijn van een gebrekkige omschrijving van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten. Uit voornoemde omschrijving blijkt namelijk dat zeer precies wordt aangegeven om

welke feiten het gaat. Het is niet vereist, zoals verzoeker lijkt te veronderstellen, dat telkens elke in een databank gedane opzoeking afzonderlijk wordt opgegeven en de exacte datum waarop dit zou zijn gebeurd, opdat sprake zou kunnen zijn van een voldoende duidelijke omschrijving van de ten laste gelegde feiten. Het volstaat daarentegen dat verzoeker op de hoogte is van de periode waarin deze feiten zouden hebben plaatsgevonden, wat te dezen wel degelijk het geval is – het gaat om de periode 2007-2010.

43. Bovendien moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in de verschillende fasen van de tuchtprocedure ook steeds heeft verdedigd tegen de hem ten laste gelegde feiten. Dit wijst erop dat hij wist welke feiten hem nu precies ten laste werden gelegd, anders zou hij hiertegen geen enkel verweer hebben kunnen voeren. Ook uit voorliggend verzoekschrift blijkt dat verzoeker ervan op de hoogte is om welke feiten het precies gaat. In zijn zevende middel geeft hij immers aan dat het niet bewezen zou zijn dat hij gedurende verschillende jaren op eigen initiatief vertrouwelijke gegevens zou hebben geraadpleegd van verschillende personen zonder enige link met zijn beroepswerkzaamheden.

44. Er kan te dezen dan ook geen gewag worden gemaakt van een schending van het recht van verdediging.

45. Het zesde middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

46. Het zevende middel is ontleend aan de schending van artikel 6, lid 2, van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, het vermoeden van onschuld, de zorgvuldigheidsplicht en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de tenlastelegging niet bewezen is.

Hij stelt vooreerst dat de tuchtoverheid ten onrechte aanneemt dat hij jaren aan een stuk op eigen initiatief vertrouwelijke gegevens heeft geraadpleegd van allerlei personen zonder enige link met de beroepswerkzaamheden. Verzoeker erkent dat hij enkele niet-gerechtvaardigde opzoeken heeft verricht en hij heeft dit meteen aan het bestuur toegegeven en er zich voor verontschuldigd. Volgens verzoeker kan dit echter geen vrijgeleide zijn voor de tuchtoverheid om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een praktijk op de schaal die zij insinueert. Indien de tuchtoverheid de tenlastelegging wil aannemen moet zij door middel van een vergelijking met zijn collega's aantonen dat hij de enige is bij wie zou blijken dat hij voor een divers aantal raadplegingen heeft nagelaten om op te geven om welke reden de opzoeking heeft plaatsgevonden en daaraan niet onmiddellijk een dossier kan worden gekoppeld, zo meent verzoeker. Hij stelt dat de tuchtoverheid de bewijslast niet mag omkeren en dat het derhalve niet aan hem is om het bewijs te leveren dat zijn opzoeken een professioneel oogmerk hadden – er moet van worden uitgegaan dat dit het geval is en het tijdsverloop en het gebrek aan actuele toegang tot de databanken maken het bovendien onmogelijk om een en ander aan te tonen – maar dat het aan de tuchtoverheid toevalt om het bewijs te leveren dat zijn opzoeken geen professionele doeleinden zouden hebben gehad. Wat die bewijsvoering betreft, betoogt verzoeker dat de loutere omstandigheid dat geen verantwoording voor de opzoeking werd opgegeven – een mogelijkheid die recent werd ingevoerd en waartoe geen verplichting bestaat – nog niet impliceert dat de opzoeking geen enkele professionele bestaansreden heeft en dat het opvragen van gegevens zonder het voorhanden zijn van een officiële opdracht of de aanmaak van een officieel dossier niet kan worden gelijkgesteld met het doen van opzoeken die louter in de privésfeer zouden kaderen en geen enkele link hebben met de professionele bezigheden. Er worden ook opzoeken gedaan na telefonisch contact van collega's of vragen vanwege diverse politiediensten en in faillissementen – waarin hij bijna uitsluitend actief is – moet vaak worden gezocht naar de juiste periode van tewerkstelling en ontbrekende periodes moeten worden aangevuld.

Voorts stelt verzoeker dat hij niet akkoord gaat met ongefundeerde insinuaties als zou hij gegevens doorspelen aan het sociaal secretariaat waar zijn echtgenote tewerkgesteld is. Bij gebrek aan stukken en enige kennis dienaangaande kan hij overigens niet controleren of het juist is dat er vrij veel opzoeken zouden zijn met betrekking tot werkgevers van één bepaald sociaal secretariaat.

Hij ontkent ook dat hij een ongeoorloofde tussenkomst zou hebben uitgevoerd ten voordele van een werknemer, werkgever, sociaal secretariaat of enig ander persoon. Hij verwijst naar de eerder afgelegde verklaringen en mededelingen, alsook naar zijn vraag van 20 november 2012 om een aanvullende verklaring te mogen afleggen.

Volgens verzoeker wordt in het definitief voorstel van tuchtsanctie en in de bestreden beslissing – waarin, wat voormelde grieven betreft, louter het definitief voorstel van tuchtstraf wordt bevestigd – hier ten onrechte aan voorbijgegaan. Het bestuur gaat op geen enkel argument in, laat staan dat het een argument deugdelijk weerlegt.

Verzoeker betoogt nog dat hij werd ondervraagd over raadplegingen voor de jaren 2007, 2008, 2009 en 2010 zonder dat hem voor al die jaren stukken zijn voorgelegd – het dossier bevat geen enkel stuk voor de jaren 2008 en 2010 – en zonder dat verduidelijkt wordt om welke raadplegingen in welke periode het gaat. Eerst werd er verwezen naar beweerde raadplegingen ten aanzien van vijf personen. Eén raadpleging dateert van 2007, twee raadplegingen dateren van 2009, voor één persoon is er geen raadpleging gebeurd en voor een laatste persoon is er een link naar een dossier. Vervolgens werd enkel nog verwezen naar de twee raadplegingen van 2009 en tot slot louter algemeen naar de schending van het beroepsgeheim. In het definitief voorstel van tuchtsanctie wordt dit zonder enige precisering beperkt tot het meermaals misbruik maken van databanken waartoe hij toegang had. Er kan volgens verzoeker aldus bezwaarlijk sprake zijn van duidelijkheid rond de concrete aard, omvang en zwaarte van de

tenlasteleggingen, wat zijn weerslag heeft op het beweerde bewijs van de tenlasteleggingen. Hij stelt dat deze onduidelijkheid nog wordt vergroot doordat in het definitief voorstel wordt verwezen naar raadplegingen in 2009-2010. Een deel van de vermeend in aanmerking genomen raadplegingen zijn bijgevolg weggefallen en voor 2010 zijn geen stukken meegedeeld, zo merkt verzoeker op. Hij wijst erop dat deze onduidelijkheid met de bestreden beslissing niet wordt verholpen.

47. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker op de stelling van de verwerende partij dat de overweging in het definitief voorstel van tuchtstraf dat hij in de periode 2009-2010 verschillende databanken heeft geraadpleegd een materiële vergissing is en dat wel degelijk de periode 2007-2010 wordt bedoeld. Hij stelt dat dit een “vergoelijking” is die niet opgaat en dat dit wijst op de manifeste onzorgvuldigheid waarmee werd gehandeld.

48. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat er geen duidelijkheid bestaat over de juiste omschrijving van de tenlastelegging en welke feiten daar concreet onder worden begrepen. Hij stelt dat uit de omstandigheid dat er bijkomende onderzoeken zijn gebeurd, blijkt dat de feiten niet beperkt zijn tot deze welke initieel werden aangehaald naar aanleiding van de preventieve schorsing en dat meteen ook de onduidelijkheid blijkt van de uiteindelijke feiten waarvoor hij is vervolgd en gestraft. Verzoeker meent dat niet ernstig kan worden beweerd dat zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar het bewezen zijn van de tuchtfeiten als niet eens duidelijk is welke feiten hem als tuchtfeiten worden verweten. De “vergoelijking” als materiële vergissing gaat naar het oordeel van verzoeker niet op, doch dit wijst op de manifeste onzorgvuldigheid waarmee werd gehandeld.

Beoordeling

49. Een tuchtstraf kan, rekening houdend met het vermoeden van onschuld, alleen wettig worden opgelegd, wanneer de tuchtoverheid over

voldoende gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden.

De tuchtoverheid kan het bewijs van de feiten steunen op alle rechtmatig verkregen gegevens, waaronder ook bekentenissen door het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid. Indien het personeelslid de feiten bekend, mag de tuchtoverheid de bekende feiten voor bewezen houden.

50. In het kader van zijn controle van de wettigheid van een tuchtbeslissing behoort het de Raad van State niet toe om het onderzoek van de feiten over te doen. Hij vermag enkel na te gaan of de tuchtoverheid op basis van de haar voorliggende gegevens redelijkerwijze tot het bewezen zijn van de feiten kon besluiten.

51. Verzoeker heeft reeds tijdens een eerste verhoor door zijn hiërarchische meerdere op 26 april 2010 toegegeven bepaalde personen, over wie hij interne databanken heeft geconsulteerd, met elektronische communicatiemiddelen te hebben gecontacteerd en dat hij opzoeken heeft gedaan in deze databanken zonder gevat te zijn door een dossier of een opdracht van zijn hiërarchie. Dit kan niet anders geïnterpreteerd worden dan een bekentenis van de feiten van “het verrichten zonder onderzoeksopdracht en met ongeoorloofde doeleinden van opzoeken in een aantal gegevensbanken waar hij als sociaal controleur van de instelling toegang had”, waarvoor verzoeker uiteindelijk de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd. Reeds op grond van deze bekentenis vermocht de tuchtoverheid de feiten voor bewezen te houden. De verwerende partij heeft bovendien nog bijkomende onderzoeken verricht met betrekking tot door verzoeker verrichte opzoeken in diverse databanken en heeft verzoeker in dat kader nog een lijst met meer details omtrent een steekproef van onderzochte raadplegingen meegedeeld en hem daarover verder verhoord. Op grond hiervan heeft de verwerende partij redelijkerwijze kunnen oordelen dat de ingeroepen feiten bewezen zijn en aan verzoeker ten laste moeten worden gelegd.

52. Uit het voorgaande blijkt dat in de loop van de tuchtprocedure op zorgvuldige wijze werd onderzocht of de ingeroepen feiten aan verzoeker ten laste konden worden gelegd en dat de verwerende partij zich in de uiteindelijke tuchtbeslissing heeft gesteund op de gegevens die in de loop van dit onderzoek werden verzameld en die volgens haar het bewijs vormen dat de feiten aan verzoeker ten laste moeten worden gelegd. Het is dus wel degelijk de verwerende partij die de schuld van verzoeker heeft bewezen en niet verzoeker die zijn onschuld heeft moeten bewijzen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het vermoeden van onschuld.

53. In de mate verzoeker nog aanvoert dat in het tuchtdossier geen enkel stuk voorligt met betrekking tot de jaren 2008 en 2010, dat aan de hand van elke door hem in de databanken gedane opzoeking zonder onmiddellijk verband met een door hem behandeld dossier niet zomaar de hem ten laste gelegde feiten kunnen worden bewezen en dat geen vergelijking met raadplegingen van de databanken door zijn collega's door de verwerende partij werd gedaan, moet worden opgemerkt dat reeds uit voorgaande bespreking is gebleken dat het door de verwerende partij gevoerde onderzoek en de door verzoeker afgelegde bekentenissen volstonden om de feiten voor bewezen te houden.

54. Wat verzoekers argumentatie in verband met de opzoeken voor de jaren 2007-2010 betreft, zonder dat voor al die jaren stukken voorlagen en zonder dat verduidelijkt werd om welke raadplegingen in welke periode het nu precies ging, kan worden verwezen naar de beoordeling van het zesde middel, waarin dit argument wordt verworpen.

55. Het zevende middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

56. Het achtste middel is ontleend aan de schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de hem opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege niet in redelijke verhouding staat tot de feiten waaraan hij schuldig werd bevonden.

Hij haalt vooreerst een aantal verzachtende omstandigheden aan die volgens hem bij de beoordeling van de strafmaat betrokken hadden moeten worden. Zo wijst hij erop dat hij gezinshoofd is, 56 jaar wordt en twee studerende kinderen heeft; dat het ontslag van ambtswege zijn verdere toekomst en deze van zijn kinderen onder grote druk zet en dat hij dertig jaar dienst heeft bij de verwerende partij, beschikt over een onberispelijke staat van dienst en in het verleden nooit enige tuchtsanctie heeft opgelopen. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing zonder meer aan deze verzachtende omstandigheden voorbijgegaan.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de keuze voor de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege op geen enkele wijze deugdelijk wordt onderbouwd en dat hij, bij gebrek aan enige uiteenzetting van de redenen die onmiddellijk zouden nopen tot het opleggen van een ontslag van ambtswege, zich niet afdoende kan verweren. Hij herhaalt hierbij dat hij ten zeerste betwist dat hij reeds jaren aan een stuk op eigen initiatief vertrouwelijke gegevens zou raadplegen van allerlei personen zonder enige link met zijn beroepswerkzaamheden.

Verzoeker laat voorts gelden dat het noodzakelijk is om alles in het juiste perspectief te plaatsen en het gelijkheidsbeginsel in tuchtzaken toe te passen. Hij meent dat de verwerende partij had moeten nagaan hoe andere

personeelsleden in gelijkaardige omstandigheden werden beoordeeld en hij nodigt het bestuur uit om bij zijn collega's na te gaan in welke mate deze telkens een verantwoording hebben opgegeven voor het opvragen van persoonlijke gegevens en of deze telkens onmiddellijk aan een bepaald dossier kunnen worden gelinkt. En indien zou blijken dat dit niet het geval is, vraagt hij zich af of het bestuur die personeelsleden ook het ontslag van ambtswege zal opleggen. Volgens hem kan geen enkel redelijk handelende overheid hem de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege opleggen wanneer zij over geen enkel gegeven beschikt met betrekking tot andere personeelsleden.

Hij betoogt vervolgens dat het bestuur bij de bespreking van de strafmaat de onduidelijkheid over de concrete aard, omvang en zwaarte van de tenlasteleggingen bestendigt en verder cultiveert door bij het bepalen van de strafmaat rekening te houden met elementen die hem niet (duidelijk) ten laste werden gelegd, namelijk dat de raadplegingen betrekking hebben op het prostitutiemilieu en dat bepaalde personen geconfronteerd zijn met hun verleden.

Hij laat ook gelden dat de overweging dat het feiten betreft met een repetitief karakter een loutere stijlformule is die niet deugdelijk is bij gebrek aan enige duidelijkheid over de concrete aard, omvang en zwaarte van de tenlasteleggingen.

Dat zijn terugkeer zou leiden tot spanningen wordt volgens verzoeker door geen enkel concreet gegeven of concrete verklaring ondersteund zodat het eveneens een loutere bewering in de vorm van een stijlformule is.

Ten slotte merkt verzoeker nog op dat de zaak op strafrechtelijk vlak via strafbemiddeling is afgedaan en dat het parket aldus geen enkel bezwaar had tegen een voortzetting van zijn professionele loopbaan.

Beoordeling

57. De tuchtoverheid beschikt bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden.

De Raad van State zal bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtsanctie de beleidsvrijheid waarover het bestuur in deze aangelegenheid beschikt, moeten respecteren. Dit betekent dat hij zich niet in de plaats van de tuchtoverheid mag stellen, maar enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan kwalificeren, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

58. Te dezen heeft de verwerende partij beslist verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Overeenkomstig artikel 77, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 is dit de op één na zwaarste tuchtsanctie die kan worden opgelegd.

59. In het definitief voorstel van tuchtstraf van 27 mei 2013 – dat met de bestreden beslissing wordt bekrachtigd – wordt deze strafmaat als volgt verantwoord:

“Het is op basis van het tuchtdossier afdoende bewezen dat dhr. XXXX, zonder dat er enige band was met zijn professionele activiteiten, meermaals gegevens van personen uit het (vroegere) prostitutiemilieu heeft opgevraagd uit databanken waartoe hij toegang heeft binnen de rijksdienst voor sociale zekerheid, en dat hij deze personen die (voordien) werkzaam zijn (waren) in het prostitutiemilieu op basis van de verkregen gegevens in bepaalde gevallen, in de woorden van deze ambtenaar, ‘geconfronteerd heeft met hun verleden’.

Dit zijn zeer ernstige feiten. Ze vertonen bovendien een repetitief karakter.

Een ontslag van ambtswege dringt zich op. Het op een repetitieve wijze misbruiken van databanken die ter beschikking worden gesteld binnen de rijksdienst voor sociale zekerheid staat haaks op de integriteit die mag worden verwacht van een sociaal controleur bij de rijksdienst voor sociale zekerheid. Bovendien zou de aanwezigheid van dhr. XXXX leiden tot spanningen binnen de dienst, en in elk geval de goede werking van de dienst niet bevorderen. Het is ook om deze reden dat deze ambtenaar reeds preventief werd geschorst.

De verzachtende omstandigheden waarop dhr. XXXX zich beroept, namelijk zijn leeftijd, zijn gezinssituatie en zijn onberispelijke staat van dienst, zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan het kennelijk redelijk karakter van de tuchtmaatregel ontslag van ambtswege.

In tegenstelling tot wat in het verweerschrift wordt geïnsinueerd, is de rijksdienst voor sociale zekerheid niet gehouden om na te gaan of de opvragingen van andere ambtenaren binnen de dienst steeds kunnen worden verbonden aan concrete dossiers binnen de rijksdienst voor sociale zekerheid. Enkel de specifieke gedragingen van dhr. XXXX zijn in onderhavig tuchtdossier aan de orde. Deze ambtenaar toont overigens niet aan dat bij ‘dezelfde feiten’ ten aanzien van één ambtenaar wel zou zijn opgetreden en ten aanzien van andere ambtenaren niet.”

Uit deze overwegingen blijkt duidelijk waarom naar het oordeel van de verwerende partij de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege dient te worden opgelegd. Het zijn geenszins loutere stijlformules, maar overwegingen die concreet op de zaak zijn toegespitst.

De verwerende partij wijst vooreerst op de ernst van de feiten, waaraan zij zeer zwaar tilt. Het kan niet worden ontkend dat dergelijke feiten die de tuchtoverheid als “zeer ernstig” aanziet een “zwaardere” tuchtsanctie rechtvaardigen. Daarbij komt nog dat de feiten van die aard zijn dat verzoeker ermee de integriteit die de verwerende partij van haar ambtenaren verwacht in het gedrang heeft gebracht. Aan dit element heeft de verwerende partij eveneens een belangrijk gewicht gegeven bij het bepalen van de strafmaat. Daarbovenop vertonen de feiten dan nog een repetitief karakter en wordt verzoekers aanwezigheid binnen de dienst strijdig geacht met de goede werking van de dienst, wat de verwerende partij eveneens mee in haar beoordeling van de strafmaat heeft betrokken. Al deze elementen in acht genomen kan het opleggen van het ontslag van ambtswege – en dus de op één na zwaarste tuchtsanctie – bezwaarlijk een onredelijke beoordeling worden genoemd.

Voorts kan worden vastgesteld dat de verwerende partij – anders dan wat verzoeker beweert – de door hem ingeroepen verzachtende omstandigheden mee in haar beoordeling heeft betrokken. Uit de motivering van de strafmaat blijkt dat zij van oordeel is dat verzoekers leeftijd, zijn gezinssituatie en zijn onberispelijke staat van dienst geen lichtere tuchtsanctie dan het ontslag van ambtswege rechtvaardigen, precies omwille van de ernst van de feiten, het in het gedrang hebben gebracht van de integriteit van de ambtenaar, het repetitief karakter van de feiten en de strijdigheid van verzoekers aanwezigheid binnen de dienst met de goede werking van de dienst. Het is niet onredelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat voornoemde elementen zwaarder doorwegen en geen afbreuk doen aan de door verzoeker ingeroepen verzachtende omstandigheden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen deugdelijke redenen opgegeven zijn voor het ontslag van ambtswege dat hem werd opgelegd.

60. In de mate verzoeker de overweging betreffende het repetitief karakter van de feiten bestempelt als een loutere stijlformule, moet worden vastgesteld dat hij hiervoor wijst op de onduidelijkheid van de concrete aard, omvang en zwaarte van de ten laste gelegde feiten. Verzoeker doet hiermee niets anders dan zijn argument herhalen in verband met de gebrekkige omschrijving van de tenlastelegging, dat evenwel bij de beoordeling van het zesde middel ongegrond is bevonden. Hiermee toont hij dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het bepalen van de strafmaat dit element ten onrechte mee in haar afweging heeft betrokken.

61. In zoverre verzoeker de overweging dat zijn aanwezigheid strijdig zou zijn met de goede werking van de dienst tracht te ontkrachten door ze te bestempelen als een loutere bewering, moet worden opgemerkt dat het helemaal niet ondenkbaar is dat verzoekers aanwezigheid tot spanningen kan leiden die de goede werking van de dienst in het gedrang kunnen brengen, precies omwille van de aard van de hem ten laste gelegde feiten. De verwerende partij heeft dan ook

niet ten onrechte dit element bij het bepalen van de strafmaat mee in haar afweging betrokken.

62. Verzoeker meent dat de verwerende partij had moeten nagaan of zijn collega's ook het ontslag van ambtswege opgelegd zouden krijgen indien zou blijken dat zij niet telkens een verantwoording hebben opgegeven voor het opvragen van persoonlijke gegevens en deze telkens aan een bepaald dossier kunnen worden gelinkt. Verzoeker verliest hierbij evenwel uit het oog dat hij deze feiten heeft begaan met een ongeoorloofd doel voor ogen, namelijk het aanwenden van de door hem opgevraagde gegevens in e-mails aan personen werkzaam in het prostitutiemilieu. Hij gaat er volledig aan voorbij dat het tuchtonderzoek lastens hem werd opgestart net omdat er aanwijzingen waren dat hij de door hem opgevraagde gegevens op ongeoorloofde wijze gebruikte. De vergelijking die verzoeker het bestuur had willen zien maken is niet dienstig om aan te tonen dat de aan hem opgelegde tuchtstraf in volkomen wanverhouding staat tot de feiten.

63. Verzoeker voert nog aan dat uit de keuze voor strafbemiddeling blijkt dat het parket geen enkel bezwaar had tegen een voortzetting van zijn professionele loopbaan. De strafprocedure en de tuchtprocedure staan evenwel onafhankelijk van elkaar. Artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 stelt immers dat, ongeacht het resultaat van de strafvordering, alleen de administratieve overheid oordeelt over de gepastheid een tuchtstraf uit te spreken. De tuchtoverheid is niet gebonden door beslissingen op strafrechtelijk vlak om de zwaarte van de tuchtsanctie te bepalen. Zij oordeelt hierover op basis van haar eigen bevoegdheid en beschikt dienaangaande over een ruime beleidsvrijheid. Aan de keuze op strafrechtelijk vlak voor een strafbemiddeling en dus het niet opleggen van een straf, is geen enkel gezag van gewijsde gebonden, zodat hierdoor de tuchtvervolging – en dus ook het bepalen van de strafmaat op tuchtrechtelijk vlak – niet belemmerd wordt. De omstandigheid dat er op strafrechtelijk vlak werd geopteerd voor strafbemiddeling, belet aldus niet dat verzoeker op tuchtrechtelijk vlak de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege kan worden opgelegd.

64. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de opgelegde tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege volkomen in wanverhouding staat tot de vastgestelde feiten. Het achtste middel is niet gegrond.

V. Anonimisering

65. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 februari 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren